Транскрипт беседе протојереја-ставрофора Душана Петровића

Ваша Преосвештенства,

Већина вас овде не зна ни ко сам ја, ни шта сам, ни откуд ја сад овде. Ја сам, по некој сили прилика, ректор карловачке Богословије, а то што сам протојереј и ставрофор, то је најмање важно. Ја сам свештеник Цркве Божије и слуга Божији. Ја сам дошао да пренесем благослов Његовог Преосвештенства Епископа Василија, да у име његово и у име своје честитам имендан нашем слављенику, Његовом Преосвештенству Господину Артемију. Тим пре што је Владика Артемије мој школски друг из разреда. Је ли вам сад јасно зашто сам овде? Сад ће вам бити лакше да разумете оно што ћу казати.

Ми смо ове године милошћу Божијом, и слава Му и хвала на тој великој милости, у мају месецу прославили 50 година откако смо завршили Богословију. То није ни мало, а није ни дуго, али неко ни не живи 50 година. Зато, христочежњиви монаси и монахиње, часни оци свештеници, драга браћо и сестре, налазимо се у манастиру исто тако мученику као што је мученик и наш слављеник и његово Косово и Метохија. И овај манастир је имао велике голготе, велика рушења и велика подизања, али увек подизања. То је опет милост Божија, велика и наклоњена светињама.

Оно време кад смо садашњи Владика Артемије и ја ишли у Богословију и студирали, онда су била ружна, тужна и гвоздена времена, где је безбожни режим владао у овој несрећној земљи Србији, бившој Југославији, и био је подвиг рећи да си богослов и студент теологије. Бојим се да се ништа није много променило ни сад, али у некој другој форми, у неком другом облику. Онда смо захваљујући Владики Артемију, ондашњем младом јерођакону Артемију, одлазили код оца Јустина и тамо га упознали, и ево, слава Богу, ми смо упознали светитеља. А онда смо сви хтели да будемо калуђери, сви ћемо бити калуђери, међутим очигледно Бог је одабрао себи оне најбоље и најодважније. Ми смо били слаби и нисмо могли, а хтели смо. Но, Промисао Божија је уредила другачије, свако је отишао на своју страну. На факултету смо били заједно. И тамо је било великих искушења, али, хвала Богу, све се завршило како треба. Онда нас је живот распршио на све стране, тек онда после факултета. Али смо доласком Владике Артемија у Црну Реку били врло поносни на њега, јер смо знали да је дошао у манастир у коме је био катанац на вратима, где је велики светитељ Петар Коришки чамио сам у оној пећини, а он је тамо створио кандила живе вере, младе монахе, и ако се не варам, тридесетак их је било.

После тога, кад је постао епископ, онда је изнедрио и излетели су као голубови из његовог окриља, под његовим васпитањем, под његовом духовном контролом близу три стотине – две стотине и неколико – монаха. Питам ја вас – ко је то у православном свету, не у Српској Правосавној Цркви, ми смо беда и јад, ко је у православном свету један епископ могао да изнедри толико монаха за релативно кратко време? Тога нема. Нема, нема, будите сигурни. Кад епископ изнедри две стотине и неколико монаха из свог окриља, под својим васпитањем, под својом контролом духовном, онда је то, господо моја, подвиг. То треба ценити. То треба поштовати. И томе се треба поклонити.

Е сад, пошто наш народ каже да ђаво никад не спава, а очигледно не спава, будан је, он је преко неких својих, није важно којих, позавидео, а завидети је велики грех, то је јако велики грех, и онда је почео да чачка и да тражи где, на ком месту да боцне да би повредио праведника, и боцкао, боцкао док није пронашао – тобож. И онда су наишла велика искушења, а искушења наилазе на праведнике, искушења до данашњег дана. Али, на срећу, овај ваш Владика који седи овде поред мене, мој школски друг и васпитаван од Светитеља Оца Јустина Поповића, који зна да трпи до краја и који зна да све то што се ради је кратког даха и кратког века, а да Бог побеђује, да побеђује онај који је победио смрт, сатану, који је победио зло. Према томе, кад он данас слави свога патрона, Светога Великомученика Артемија, који је страдао за своју веру одважно и храбро у време оних силних гоњења, као да данас нема гоњења – има и данас, али на мало перфиднији начин него у оно време – он у једном изузетном положају и прилици слави га, али увек у нади да ће милост Божија бити њему наклоњена и да ће оне који не раде како треба смутити као оне на Вавилонској кули, па ће почети да муцају и да штуцају и неће разумети једни друге. А који претрпи до краја, спашће се.

Ми увек тако радимо, тако смо и радили. Ми смо тако васпитани. Наше генерације нису знале за страх. Ми нисмо имали ни социјално ни пензионо, морали смо да идемо у војску као и други без икакве школске спреме и ичега, и ћутали смо, све смо издржали и остали смо на ногама. Огромна искушења смо имали од безбожника па до појединих у Цркви. И све је то прошло и ми смо изашли, хвала Богу, светлог образа, добро наши лични греси, ту се можемо јако похвалити, ту смо ненадмашни, ал‘ свеједно, кајемо се и ваљда нас Бог остави да поживимо мало дуже да бисмо се покајали, али ово друго – не. То све пролази и проћиће.

Ваш Владика и мој школски друг и мој брат у Христу је јунак и борац чистог образа, сигурно чистог образа, и он свој крст који су му натоварили на леђа достојно носи и нека му Бог помогне да га узнесе достојно тамо докле треба да га узнесе. И њега очекује само венац славе, а остали нека размисле шта и како раде. Поштујемо ми сваког, нисмо ми недисциплиновани. Ми смо таква генерација која је знала реда и поретка, не као данашња. Ми поштујемо све као што и он поштује, али није добро, није добро ни за Цркву, ни за све остало. Нећемо сад о томе, али чињеница је ово да су увек они који су се борили за истину, за правду, за светост, за Еванђеље, али зна се како за Еванђеље, да су страдали, те, према томе, немојте се ничем чудити.

Владика Артемије и данас своју славу слави достојанствено, на најбољи могући начин, хришћански, и нека Свети Великомученик Артемије, који је његов био патрон све време откако га је Отац Јустин и замонашио, буде и надаље, нек се моли Богу, нек му да снаге и моћи да све то издржи. Ми се придружујемо тим молитвама, а верујем и сви ви, и будите сигурни све ће се то завршити како треба, славићемо име Божије опет заједно и кроз Свету Литургију и кроз живот, да бисмо доказали и показали да нисмо онакви као што неки мисле, него да смо они који су, не прави – далеко смо ми од правих, али да се трудимо и да хоћемо да будемо они прави. Дај Боже да то буде тако.

Честитајући Његовом Преосвештенству Владики Артемију, мом возљубљеном школском другу, ја му желим од Бога здравља, желим му да издржи сва искушења, да му Бог да снаге и моћи да још дуго поживи славећи име Божије на најлепши могући начин – честитошћу, поштењем, љубављу према Цркви, жртвом, непоколебљивошћу. Ми смо генерација која није научила да савија кичму, страдали смо али никад нисмо савијали кичму. Ваше генерације мало су лабаве, као да су оперисане, али тад се није оперисала кичма, па нисмо ни могли, дакле такво је то време било.

Са срећом, Ваше Преосвештенство, и драги мој брате, много година живео и да се још виђамо у миру, здрављу и добром расположењу. Дај Боже.

Амин. Боже дај.